

ΠΟΙΗΣΗ X 3

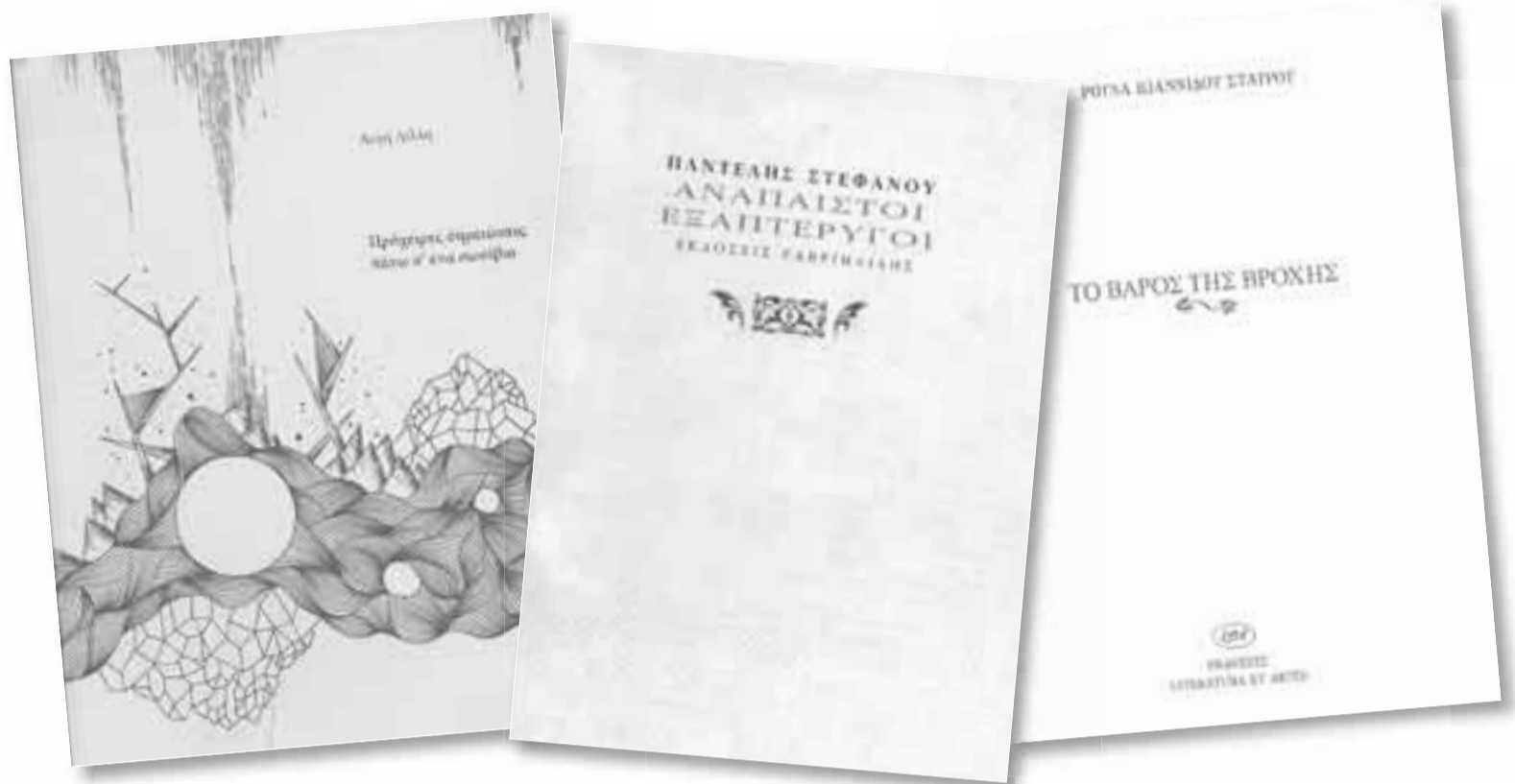
Τρεις προτάσεις για τις ζεστές μέρες του Αυγούστου

Ρούλα Ιωαννίδου-Σταύρου
Γεννήθηκε στη Λευκωσία το 1951. Σπούδασε Ελληνική και Αγγλική Φιλολογία. Έχει συγγράψει 23 βιβλία ποίησης, πεζογραφίας και θεάτρου.

Παντελής Στεφάνου
Γεννήθηκε στην Πάνω Δευτερά το 1969. Σπούδασε θεολογία. Έχει εκδώσει άλλες τρεις ποιητικές συλλογές: «Επιμνημόσυνες ραψωδίες», «Απομνημονεύματα σικηρά», «Μνήμης αναβαθμοί».

Αυγή Λίλλη
Γεννήθηκε το 1980. Σπούδασε Κλασική και Νεοελληνική Φιλολογία. «Οι πρόχειρες σημειώσεις πάνω σ' ένα σωσίβιο» είναι το πρώτο της βιβλίο.

Ρούλα Ιωαννίδου-Σταύρου, Το Βάρος της Βροχής, Εκδόσεις Literatura et Artes, 2011, σελ. 45
«Το Βάρος της Βροχής» ή αλλιώς ο χρόνος που σπάει στους ώμους του ανθρώπου, «τρέχει» στα επιγραμματικά ποιήματα του ανά χείρας βιβλίου. Η Ιωαννίδου επιχειρεί να ανασυνθέσει τη σκηνή του κόσμου μέσα από τον στοχασμό της πάνω στη βιωμένη εμπειρία και τις επιμέρους πτυχές της: το ακυρωμένο παρελθόν και μέλλον συμπηφίζονται στο διαρκές παρόν που μιλάει αποφαστικά για τα πεπραγμένα της καθημερινότητας και τις εναλλαγές της ανθρώπινης ψυχικής διάθεσης. Ο έρωτας, η προσμονή κι ο θάνατος γίνονται φορείς της ιστορικής πραγματικότητας όπως αυτή «παίζεται» στα μικρά –πλην όμως, διάλου ασήμαντα– επεισόδια του βίου. Η Ιωαννίδου –στα 71 αλιγόστιχα ποιήματα της συλλογής– συμπυκνώνει ερωτήματα και δοκιμάζει απαντήσεις σε μια διαδικασία που δεν οδηγεί στη λύτρωση, αλλά σπίνει τους τοίχους ενός ιδιωτικού λαβύρινθου μες στον οποίο κινείται διαρκώς η ανθρώπινη διάνοια γυρεύοντας εξόδους κατά την έξοδο. Κυρίως όμως, η ποιητική διαδικασία στην οποία η Ιωαννίδου εμπλέκει τον αναγνώστη, υπενθυμίζει πως η ποίηση υπάρχει για να μας δίνει ερωτήσεις και πως «ο άνθρωπος είναι η απόληξη όποια κι αν είναι η ερώτηση».

Παντελής Στεφάνου, Ανάπαιστοι και εξαπτερυγοί, Εκδ. Γαβριηλίδης, 2011, σελ. 130
Ένα αιρετικό παλίμψηστο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί αποφαστικά η νέα ποιητική συλλογή του Π. Στεφάνου. Μακρόχρονα στην ηλιονότητά τους ποιήματα, με τη φωνή τους να 'ρχεται μέσα από τις Γραφές και κυρίως την ορθόδοξη υμνογραφία, συνταιριασμένη ωστόσο με τη σκληρότητα των ανθρωπινών που φέρνει τη γλώσσα ως και τη βλαστήμια. Στα ποιήματα του Στεφάνου συναντώνται ο Χριστός με τον Βάκχο, ο Αυξεντίου με τον Βελιστινή, ο Μακρυγιάννης με τον Ντοστογιέφσκι σε ένα εγχείρημα που φιλοδοξεί να ανασυστήσει την παράδοση της ευρύτερα ελληνικής πνευματικότητας –συμπεριλαμβανομένων των κυπριακών ιστορικών και πολιτισμικών ιδιαιτεροτήτων– και σε ορισμένες περιπτώσεις να στρέψει το βλέμμα μας στην πνευματική παρουσία της ανατολικής Ευρώπης και της Μεσογείου. Ένα βιβλίο που διατρέχει τον Μύθο και την Ιστορία αναβιώνοντας σύμβολα, μορφές

και γλώσσα από τα αρχαία χρόνια, την πρωτοχριστιανική εποχή, το Βυζάντιο αλλά και τη σύγχρονη πραγματικότητα, χωνεύοντας και προβάλλοντας τα ετερόκλητα στοιχεία που διαμόρφωσαν την εκάστοτε ιστορική και πολιτισμική περίοδο. Ανεξάρτητα από τη συμφωνία ή όχι με θέσεις που εκφράζονται διαυγώς στην παρούσα συλλογή –εφόσον μετατοπίσουμε το ενδιαφέρον μας στην πολιτική και κοινωνική προσέγγιση του βιβλίου– η ποιητική φωνή του Στεφάνου επιβεβαιώνει το αυστηρό προσωπικό της στίγμα, σε συνθήκες όπου το χάσμα της διαφοροποίησης είναι η ζητούμενη –αν όχι απαραίτητη– καλλιτεχνική συνθήκη.

Αυγή Λίλλη, Πρόχειρες σημειώσεις πάνω σ' ένα σωσίβιο, Εκδ. Αρμίδα, 2011, σελ. 109
«Στο τέλος θα βρεις την αλήθεια/ και τότε θα δεις την αρχή», σημειώνει στο δίστιχο πριν τον επίλογο του βιβλίου της η Α. Λίλλη, συνοψίζοντας τη δομή των «Σημειώσεων» της. Εννέα κεφάλαια που ξεκινούν από την «Ανάσταση» για να καταλήξουν στη

«Γέννηση», αλλά θα μπορούσαν να διαβαστούν και με άλλες εκδοχές ακολουθίας. Ποιήματα, σκηνές, στοχασμοί συνθέτουν το ποίημα που σώζει τον γράφοντα στην ενηλικίωσή του. Άλλοτε αφοριστική, συχνά μετερχόμενη μίαν ασθμαίνουσα αφηγηματική τεχνική, σπάνια λυρική, κινούμενη περισσότερο στην κόψη και τον ρυθμό της προφορικότητας, η ποίηση της Λίλλη είναι αυτό που μιλάει η εποχή μας. Σκληρή, αστική, αποσπασματική στην προσπάθειά της να συνθέσει το όλον από τα ερείπια του καθημερινού βίου και πάνω απ' όλα αποκαλυπτική ειδικά στα πιο μακροσκελή ποιήματα του βιβλίου, η πρωτοεμφανιζόμενη ποιήτρια θα μπορούσε να υπερασπιστεί με μεγαλύτερη ορμή τον χαρακτήρα των «Σημειώσεων» που απέδωσε στα ποιήματά της επιμένοντας στην ελλειπτικότητα του Λόγου ή ακόμα και στο ακαριαίο σπάραγμα που δεν βιάζεται να εξηγήσει, αλλά ξεσπάει με τη συμπυκνωμένη δύναμη και ωμότητά του στη συναισθηματική διάνοια του αναγνώστη. Δεδομένος ο ορίζοντας αναμονής για το επόμενο λογοτεχνικά βήματα.

ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Πού να φανταζόταν κανείς/ πως κάποτε θα γινόταν τόσο απλό!/ Να σηματοδοτείται/ με τη μεταποίηση των τεθλασμένων γραμμών/ σε μια αδυσώπητη ευθεία/ πάνω στην κρύα γυάλινη οθόνη/ κάποιου κεντρικού ή συνοικιακού νοσοκομείου.

Ρούλα Ιωαννίδου-Σταύρου: «Θάνατος»

***

[...] Στο ήθος του Ιπποκράτη θύω/ το συναμφοτερο ψυχόσωμα/ της ανθρωπίνης μου αυθυπαρξίας/. Στους πεφωτισμένους κλώνους του Θεού/ θεμελιώνω τις πνιές μου. Και ανακράζω ομόφωνα με τον παραφρονημένο/ απόμαχο στρατηγό Μακρυγιάννη/ τους έσχατους ρόγχους:/ «Το νοσοκομείο, το νοσοκομείο...»

Παντελής Στεφάνου: «Το νοσοκομείο»

***

Δεν ξεχνούμε οι άνθρωποι./ Επιλέγουμε να μη θυμόμαστε/ ό,τι μας έχει σκοτώσει ήδη μια φορά/ και απλώς οδηγούμε/ μέχρι το φανάρι «περιμένοντας κάτι να συμβεί»,/ δυναμώνοντας την ένταση του ραδιοφώνου/ κάθε φορά που αναζητούμε τη δική μας αλήθεια./ Κάποια στιγμή/ απροσδόκητα/ θα πετύχουμε το «Veridis Quo» σε χαμένα ραδιοκύματα,/ θα θυμηθούμε τα λογοπαίγνια του Daft Punk/ και κάτι περασμένα καλοκαίρια,/ θα ελαττώσουμε ακόμη κι αν έχει ανάψει πράσινο-/ για κλάσματα δευτερολέπτου/ θα μηδενίσουμε την ώρα και θα πετάξουμε στο χρόνο,/ θα διερωτηθούμε,/ μέχρι να μας ευηγήσει η πρώτη εκνευρισμένη κόρνα/ και συνεχίσουμε/ –αναμφίβολα–/ το δρόμο μας-/ μέχρι το επόμενο φανάρι/ χαμογελώντας, σίγουροι πως κάτι θα συμβεί.

Αυγή Λίλλη: «Discovery»

***

Μιχάλης Παπαντωνόπουλος

mrapantopoulos2003@gmail.com

(*Μεταφραστής και επιμελητής εκδόσεων)